

מ"ת 30079/12/15 - מדינת ישראל נגד מאזן אבו דיאב, אברהים אבו דיאב

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 30079-12-15 מדינת ישראל נ' אבו דיאב ואח'
תיק חיצוני: 51706920415

בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
המבקשת מדינת ישראל על-ידי עו"ד ע' אבני
נגד 1. מאזן אבו דיאב
משיבים 2. אברהים אבו דיאב על-ידי עו"ד נ' גורן

החלטה

בפני בקשה להאריך עד לתום ההליכים תנאי שחרור בדמות "מעצר בית", ערבויות כספיות והרחקה ממתקן מילוי גפ"מ המצוי בעטרות.

רקע

1. המשיב 1 הינו בעליה של חברת "מ.א.ד." המפעילה מתקן למילוי גפ"מ, חומר המוכר יותר כגז המשמש בין היתר לצריכה ביתית (להלן "החברה" ו"המתקן"). המשיב 2 הינו בנו של המשיב 1 ושימש, כך נטען בכתב האישום, כמנהל במתקן הנדון.

כתב האישום כולל שלושה אישומים. לפי האישום הראשון הגיע ביום 30.9.15 סוכן משטרה (להלן "השוטר") למתקן לאחר תיאום עם המשיב 1, לצורך החלפת מכלי גז. זאת, כשהוא נוהג ברכב מסוג "קנגו" המונע בבניין (להלן "הרכב") ובו שישה מכלי גז ריקים של החברה, מונחים בשכיבה בתא המטען. לאחר שהראה אותם למשיב 2, עובד אחר של המתקן החליף ארבעה מן המכלים הריקים במכלים אחרים, שניים במשקל 12 ק"ג של חברת אמישראל, ושניים במשקל 48 של חברת סטאר. השניים האחרונים הונחו ברכב במצב שכיבה.

לפי האישום השני, ביום 26.10.15 ולאחר תיאום עם המשיב 1 ששאל את השוטר אם הוא "חאפר" ונענה בחיוב, הגיע הסוכן למתקן כשברכבו 6 מכלי גז ריקים מונחים בשכיבה בתא המטען. אדם בשם מחמד דאר איסמעיל שעובד במתקן החליף את המכלים האמורים במכלים הנושאים כיתוב של חברת אמישראל אותם העמיס לרכב במצב שכיבה. לגבי שני האישומים נטען כי הנחת המכלים במצב שכיבה, כשחלקם שייך לחברות שאין לחברה הסכם החלפת שירותים עמן, תוך הכנסת הרכב המונע בבניין למתקן ותוך שהמשיבים יודעים כי השוטר מוביל את המכלים ברכב שאינו מיועד ומותאם

לכך, בשכיבה וללא הידוקם וקשירתם לדופן הרכב, מהווה עבירה של שימוש פחזני באש או בחומר דליק, לפי סעיף 338(א)(3) לחוק העונשין.

לפי האישום השלישי, ביום 7.12.15 נערכה במתקן ביקורת משטרתית שהעלתה כי לא מונה אחראי בטחון לעסק, בשער העסק לא הוצב בודק בטחוני ולא נוהלו רשומות כנדרש. לכן, וכן בגין המעשים המתוארים בשני האישומים הקודמים, נטען כי המשיבים הפרו את תנאי רישיון העסק שניתן להם לאספקת מכלי גפ"מ ומילויים, ומיוחסת להם עבירה לפי סעיפים 14(א) ו-15 לחוק רישוי עסקים, תשכ"ח-1968.

ראיות לכאורה

2. ההגנה לא חלקה על קיומן של ראיות לכאורה לעובדות המתוארות בכתב האישום. עם זאת טענה כי המכלים שסופקו לשוטר בשני המקרים היו ריקים.

3. איני מוצא כי יש בטענה זו להעלות או להוריד בשאלת קיומן של ראיות לכאורה. המשיב 1 בהודעה מיום 8.12.15 שעה 9:08 ציין כי אסור להוביל מיכל גז המצוי בשימוש (היינו אינו חדש ואינו "פג תוקף" או פורק) בשכיבה, וזאת גם אם הלקוח החזירו כמיכל "ריק" (ש' 83). בהודעתו של מחמד דאר איסמעיל מיום 8.12.15 שעה 16:15 טען הוא כי המכלים הנדונים היו ריקים וזאת לפי משקלם עת סחב אותם לרכב ומשום שלקח אותם מ"מחסן של הריקים". עם זאת אישר כי אינו יכול לדעת האם במיכל נותר גז, ושכאשר מתקבל מיכל ריק הוא אינו עובד בדיקה במתקן כדי לוודא שהוא ריק מגז.

מכאן כי המכלים שנמסרו לשוטר במקרה דנן אינם כאלה שניתן לראות בהם, כטענת ההגנה, בבחינת "ברזל" ריק מתוכן. סכנת הדליפה והפיצוץ רלבנטית גם לגביהם, וכך גם החובה לטפל בהם בצורה בטוחה. החרیגה מחובה זו במקרה דנן מקימה פוטנציאל הרשעה בעבירות המיוחסות.

4. בטיעוני ההגנה נזכר גם טיעון לפיו אין מניעה להכניס רכב המונע בבניין למתקן. אלא שעובד המתקן מחמד דאר איסמעיל מסר בהודעתו מיום 8.12.15 שעה 13:24 כי "רכב שהוא בניין אסור להעמיס עליו. רק רכב גז יכול להכנס למתקן" (ש' 70-71). זאת בתשובה לשאלה מהם נהלי הבטיחות בעיסוק בגז. עוד יש לציין כי מהודעות שני המשיבים ומזו של איסמעיל עולה כי שלושתם מודעים לכך שמותר להוביל מיכלי גז רק ב"רכבים של גז שיש להם רישיון לפי החוק" להובלת חומר מסוכן (הודעת אסמעיל, ש' 93-91), וכאשר המיכלים עומדים וקשורים ולרכב יש אישור כיבוי אש ומטפים (המשיב 2 בהודעה מיום 8.12.15, ש' 123. ראו גם ש' 177; הודעת המשיב 1 מיום 8.12.15 שעה 9:08 בעמ' 2-3).

5. מכל אלה עולה שקיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיבים.

עילת המעצר והתנאים המגבילים

6. המעשים המיוחסים למשיבים מציגים עילה שבמסוכנות. גפ"מ הינו חומר מתלקח שעלול לגרום לשריפה או פיצוץ, וכמפורט בחוות דעתו של המומחה אפרים צעדי שמצויה בתיק הראיות "עצמת הפיצוץ של קילוגרם גפ"מ שקולה לפיצוץ 2.5 ק"ג חומר נפץ". כדי למנוע זאת קיימים כללי בטיחות, אותם הפרו לכאורה המשיבים עת סיפקו בשני מקרים מכלים תוך מודעות לכך שרכבו של מי שקיבל את המכלים מידם אינו מורשה לנשיאתם, אינו בטוח די

הצורך, ויוביל חלק מן המכלים בשכיבה, כמפורט בכתב האישום. בכך תרמו לכאורה, ביועין ליצירתו של סיכון. עילת המסוכנות נשענת גם על האמור באישום השני, לפיו המשיב 1 הסכים לספק את המכלים הגם שהשוטר הזדהה כ"חאפר", וכן בהודעתו של מחמד דאר איסמעיל מיום 8.12.15 שעה 13:24, בה ציין כי עיקר הפעילות במתקן הוא במילוי מכלי גז של החברה, עמם מגיע לקוח ועובדי המתקן ממלאים אותם בגז, אך הוסיף כי בכמה עשרות מקרים הורו לו מנהליו (שהם המשיבים ובנים נוספים של המשיב 1) למלא גז במכלים לא תקינים ובמכלים של חברות אחרות. עוד הוסיף כי למרות שהדבר אסור ומסוכן, הוא נוהג להעמיס מכלים גם ברכבים פרטיים בכפוף להזהרת בעל הרכב (ש' 60, 105, 128) וכי כל פעילותו היא בהנחיית מנהליו. התמונה המתקבלת היא, אפוא, של נכונות של המשיבים לחטוא בהימנעות מהקפדה על כללי הבטיחות, ואף לעבוד עם "חאפרים".

7. אפיון זה של עילת המעצר מאפשר להכריע גם בשאלת התנאים המגבילים. תנאים מעין אלה פוגעים בחירויות, פגיעה אשר מתאפשרת מכוח דיני המעצר ועל מנת להשיג תכליות שבהתמודדות עם החששות המגולמים בעילות המעצר. מכאן גם החובה להתאים את התנאים, לעילות המעצר ולא לפגוע יתר על המידה או שלא לצורך במשיבים.

8. במקרה דנן החשש מתמקד בהישנות מקרים של הפעלת מתקן מילוי הגז תוך חריגה מהוראות הבטיחות. מן הראיות עולה, כי המשיבים הם מנהלים במתקן ואינם בהכרח אלה שמבצעים, בפועל, את אספקת הגז והמיכלים במתקן. לשם כך הם מעסיקים פועלים, דוגמת מר איסמעיל. לכן, "מעצר בית" אינו ממין העניין. אין בו למנוע הישנות העבירות, לו יחפצו המשיבים להמשיך ולספק מכלים "חאפרים" או לעבור על הוראות הבטיחות בדרך אחרת, הם יוכלו לעשות כן בהוראה לעובדיהם, כפי שנעשה לכאורה במקרים מושא האישום. זאת ועוד, המדובר באמצעי שיש בו משום הגבלה ניכרת של חירות המשיבים, מבלי להשיג את התכלית הנזכרת לעיל. לכן, איני סבור שיש להורות על המשך "מעצר הבית" עד לתום ההליכים.

9. התמודדות הולמת יותר עם החשש הנדון יכולה להתבצע, לטעמי, באמצעות ערבויות כספיות משמעותיות. יש לזכור שמדובר בעסק הפועל למטרת רווח, ושהעבירות הנדונות בוצעו לכאורה למטרה זו. ערבויות כספיות משמעותיות, בצירוף ידיעת המשיבים כי הישנות מעשים דומים תוביל בין היתר לתשלום מחיר כלכלי ניכר, תחדדנה עבורם את החובה לעמוד בכללי הבטיחות ותספקנה הרתעה בפני הישנות המעשים. הרתעה, אשר ממוקדת במסוכנות הקונקרטיים.

10. תנאי נוסף שהתבקש הינו הרחקה מן המתקן. איני סבור שיש להורות על כך, מאותם נימוקים שצוינו לעיל לגבי היכולת לבצע עבירות מן הסוג הנדון גם בהוראה טלפונית. זאת ועוד, יש להבחין בין מקרה זה לבין מקרים של עסקי גז "פיראטיים". המתקן הנדון אינו "פיראטי" ופעל לפי רישיון שניתן לו כדין. העבירות מתמקדות בחריגות מהוראות הבטיחות והרישיון בעניינו. לכן הרחקה מן המתקן היא, לשיטתי, מחמירה יתר על המידה ואין בה להשיג את מטרת ההגבלות. כל זאת נאמר בהתייחס לתרחיש בו הותר המשך הפעילות במתקן, ומבלי לקבוע מסמרות לעניין עצם המשך הפעילות.

דבר זה מוביל אותי להצהרת המבקשת לפיה המתקן אינו פועל, וזאת מכוח צו מנהלי למשך 30 יום. בהליך זה אף הוגשה בקשה לסגירתו של המתקן, שהדיון בה הושהה לעת הזו נוכח קיומו של הצו המנהלי ותוך שהמבקשת נדרשה לפנות לבית המשפט במידת הצורך, אם יחול שינוי במצב הדברים. ברי שבתנאים אלה הסיכון להישנות העבירות פוחת, וכך גם הצורך בתנאי "מעצר הבית" וההרחקה שהתבקשו.

11. אני מורה, לכן, על קביעת התנאים המגבילים הבאים אשר יהיו בתוקף עד לתום ההליכים:

א. הפקדה כספית בסך 35,000 ₪, לכל אחד מן המשיבים, להבטחת עמידה בתנאי השחרור. אם קיימות הפקדות שבוצעו בשלב "מעצר הימים" הן יכולות לשמש למטרה זו, ועל המשיבים להשלים את ההפרש.

ב. חתימה של כל אחד מהמשיבים על ערבות עצמית בסך 80,000 ₪, ובנוסף חתימת ערבות צד ג' לכל משיב בסך 50,000 ₪, להבטחת עמידה בתנאי השחרור. הערבות העצמית תהווה גם התחייבות שלא לבצע עבירות נוספות מהסוג המיוחס למשיבים בכתב האישום.

ג. התייצבות לדיוני בית המשפט ככל שיידרשו.

מודגש כי ביצוע עבירות נוספות מהסוג המיוחס למשיבים בהליך זה יקים בסיס לבקשה למימוש הערבויות הכספיות.

12. עד לעמידה בתנאים האמורים לעיל, ימשיכו התנאים הנוכחיים לחול.

13. לפי עמדות הצדדים, ניתנת החלטה זו ללא דיון במעמד הצדדים. **המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.** על בא-כוח הנאשמים לעדכן את מרשיו. חתימתם על הערבות העצמית תשמש כהוכחה גם למודעותם לתנאים שנקבעו.

14. זכות ערר כדין.

ניתנה היום, ו' טבת תשע"ו, 18 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.